

4/2025 – 2026

Žákovský časopis ZŠ Školní

Rozhovor
s Eliškou

Zájezd
do Švýcarska

Školní komiks
z lavic

Komiks
z velké výšky

Úvodník

Milí studenti,

učitelé a všichni čtenáři našeho školního časopisu, jaro pomalu balí kufry a léto se k nám nezadržitelně blíží.

Dny jsou delší, rána světlejší a ve třídách čím dál častěji cítím zvláštní směsici únavy i očekávání. Není divu - konec školního roku je na dohled.

Poslední týdny bývají hektické: písemky, uzavírání známek, prezentace, třídní akce... Ale zároveň je to období, které má své kouzlo.

Všichni nějak cítí, že se blíží čas zaslouženého odpočinku, letních dobrodružství a volných dnů, během kterých se můžeme nadechnout a nabrat síly na další školní rok.

A předtím než se tak stane tak se můžete těšit na komiks, rozhovor o volejbalu-

vém turnaji a také záludnou tajenku.

Děkujeme vám za podporu a loučíme se s Vámi.

Tereza Michálková

Eliška Uzlová

Ilustrace titulní strany:
Šimon Mareček

Autorka loga časopisu:
Kira Shramchenko

Ilustrace zadní strany:
Yehor Klipachenko

Metodické vedení redakce:
pan učitel Pavel Dovhanič

Zdroj obrázku: pixabay.com

Kultura

Recenze: „Ostře sledované vlaky“

Do Divadla pod Palmovkou jsme se podívali ve středu 29. dubna. Představení začínalo v 15:00. Divadlo jsme již jednou s Klubem mladého diváka navštívili, a to na představení s názvem „Encyklopedie akčního filmu“. Interiér divadla je pěkný a zrekonstruovaný secesní sál je velmi prostorný.

Děj hry „Ostře sledované vlaky“ se odehrává koncem druhé světové války na malé železniční stanici. Hlavním hrdinou je mladý výpravčí Miloš Hrma, který působí velmi nejistě a stále řeší své neúspěchy v lásce. Postupně dospívá a snaží se najít odvalu.

Stanicí, kde se setkává se spoustou osob a postav, často projíždí německé vojenské vlaky. Na konci se zapojí do sabotážní akce proti jednomu z těchto vlaků. Překoná

strach, ale umírá poté, co němečtí vojáci vystřelí stanici.

Představení bylo velice dobře zahrané, místy vtipné, osobně se nám velice líbilo, nicméně konec byl tragický.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Tomáš Amler

Matyáš Kobera

Recenze: „Ptáci, zvířata a moji příbuzní“

Do divadla (pozn. Vršovického divadla MANA na Praze 10) jsme zavítali v pondělí, 16. 3. 2026, odpoledne, abychom zhlédli krásné představení „Ptáci, zvířata a moji příbuzní“.

Toto představení vychází z knihy, kterou napsal známý spisovatel Gerald Durrell. Děj vypráví o ovdovělé paní Durrelové, mamince čtyř dětí. Tato žena se po smrti svého manžela společně se svojí rodinou rozhodla změnit život, prodali dům v Británii a rozhodli se usadit na ostrově Korfu.

Život je na ostrově divoký, ale Jerrymu, nejmladšímu synovi paní Durrelové, se zde opravdu líbí. Jerry je totiž velký milovník přírody a zvířat. A toho je krásný ostrov plný.

Kromě toho místní lidé jsou celkem svérázní. O zajímavé až legrační situace, ke kterým dochází mezi místními

lidmi a členy přistěhovalé rodiny, je tak postaráno.

Ke konci příběhu se rodina musí vrátit zpět do Velké Británie, protože začíná 2. světová válka.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Tohle divadelní představení bylo moc pěkné, vtipné a plné tématu přírody. Je to hezké zpracování knižního díla autora. V některých chvílích to bylo chaotické, ale moc nás to bavilo.

Celkově je to moc hezké představení a opravdu doporučujeme.

Tomáš Amler

Matyáš Kobera

Reportáž: Zájezd do Švýcarska

V úterý 12. 5. se odjíždělo v jedenáct večer z dětského hřiště Na Mlejнку do Švýcarska. Plánovalo se vrátit 16. 5.

Zájezdu se zúčastnil druhý stupeň a jeli na něj naši žáci na čtyři dny.

Za tyto čtyři dny se stihli podívat na místa, jako jsou Lindt čokoládovna museum nebo Rýnský vodopád.

Škola tento zájezd chválila velmi pozitivně.

Pokud příští rok bude nějaký zájezd zas, tak se rovnou zapište. Jsou to zážitky na celý život.

Michal Pavlík

Zdroj obrázku: Michal Pavlík

Jeli sem s námi například paní učitelka Hořejší a paní učitelka Ledvinová.

Eliška Vyčítalová: Byly jsme velmi šťastné a brečeli jsme štěstím

Eliška Vyčítalová hraje volejbal. Hraje ho už 6 let. Jde jí to. Naší školu reprezentovala ve volejbalu. Proto s ni děláme rozhovor.

Jak jste se cítili, když jste zjistili, že postupuje do krajského kola?

Byly jsme velmi šťastné a brečely jsme štěstím.

Který zápas na turnaji byl pro vás nejtěžší?

Asi druhý.

Měla jsi během turnaje nějaký oblíbený moment nebo highlight, na který nikdy nezapomeneš?

Žádný.

Jak jste se jako tým připravovaly na krajské kolo?

Nijak.

Co bys poradila mladším hráčkám?

Nehrajte volejbal.

Jak dlouho hraješ volejbal?

Šest let.

Plánuješ ve volejbale pokračovat i v budoucnosti?

Jo.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Myslela sis, že vyhraješ, nebo prohraješ?

Že vyhrajeme.

Do jaké třídy chodíš?

Do 9. A.

Děkujeme ti za rozhovor.

Mariia Zhuchenko,

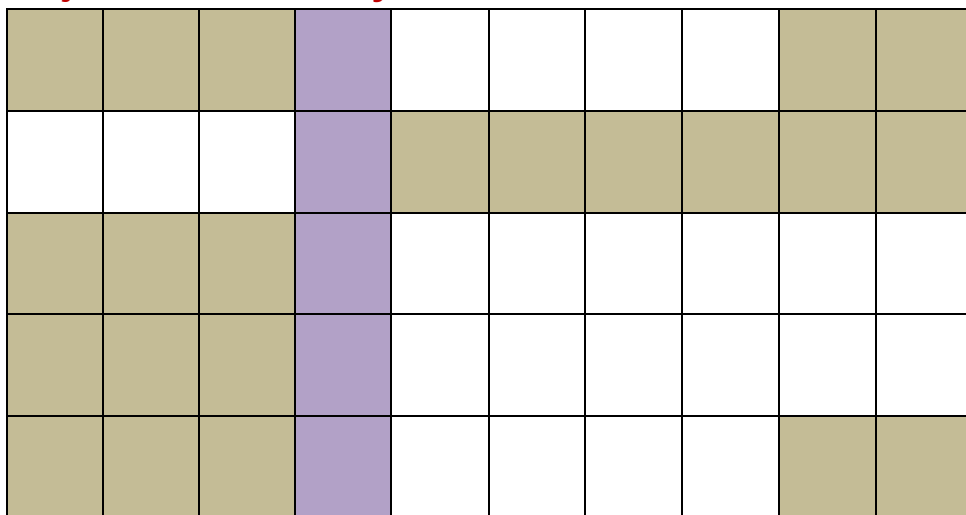
Jaromír Gottvald

Zdroj obrázku: pixabay.com

Zábava a volný čas

Tajenka: interiér v bytě

- 1) Co otvíráš,
chceš-li do pokoje?
- 2) Čím se díváš
z pokoje na ulici?
- 3) Na čem ležíš a máš
na ní prostěradlo?
- 4) Co ti visí na zdi a je
v něm tvoje fotka?
- 5) Na co si v pokojíčku
věšíš bundu?

Zdroj obrázku: pixabay.com

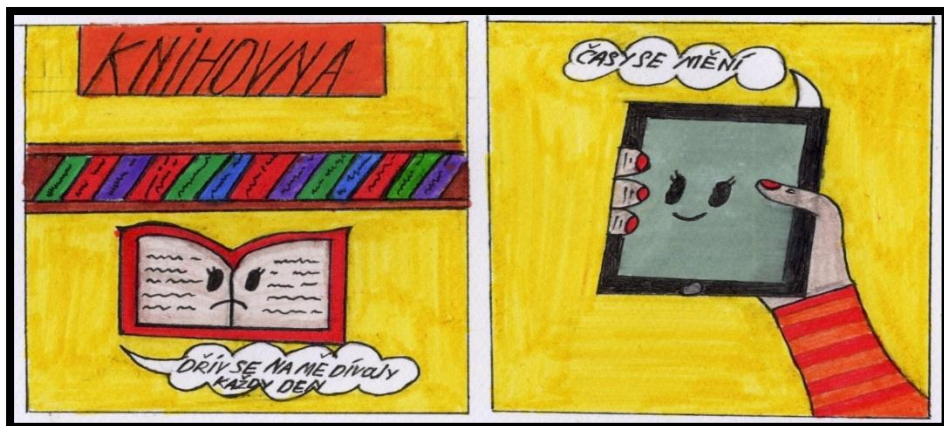
Nikola Zelenchuk,
Lucie Žaludová

Komiks

Autor komiksu: Antonín Beran

Komiks

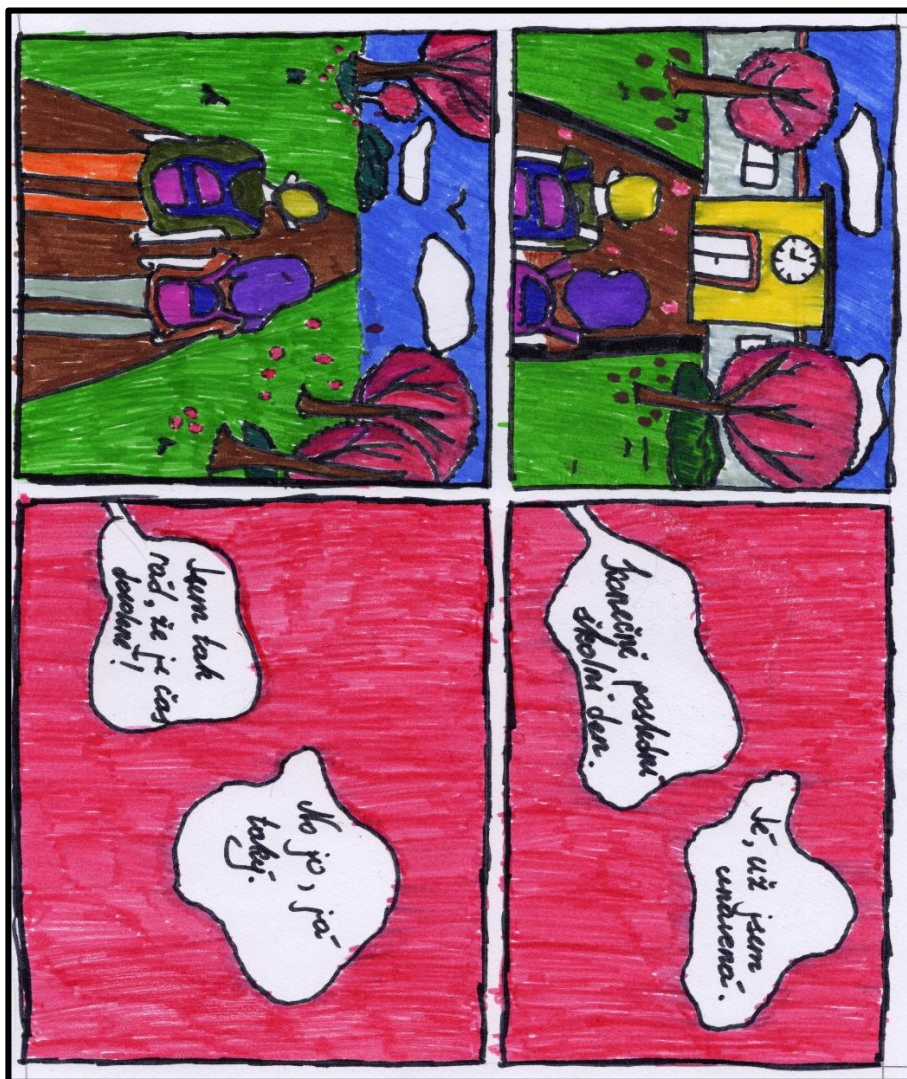
Autorka komiksu: Kira Schramchenko

Komiks

Autor komiksu: Jakub Moudrý

Komiks

Autorka komiksu: Anastasiia Chornii

Ostatní

Úvaha: Je lepší vědět nebo doufat?

Moc nevím, jak začít, tak začnu upřímně. Komu z nás se nikdy nestalo, že by doufal v nemožné? Komu z nás se nikdy nestalo, že by stále věřil svým optimistickým představám a šťastnému konci? Všichni se někdy vyskytneme v boji, který jsme už dávno prohráli, ale stejně dál bojujeme, snažíme se, dáváme tomu naše vše, přestože víme, že už to nezachráníme.

Ženeme se za vidinou štěstí, která nám byla vnucena, a doufáme, že se i přes všechny okolnosti vyplní, jak kdybychom se na sebe každé ráno nedívali s odporem a rudýma očima.

Jo, já byla ta, co věřila. Věřila, že budu ta Locika z „Na vlásku“, ze „Zootropolis“ Judy a z „Malé mořské víly“ Ariel. A samozřejmě že stejně jako ostatní lidi v mém věku, pořád věřím na ten jejich šťa-

stný a pohádkový konec, doufám každý den a každou noc, že to nakonec přece jenom vyjde. Že ten můj vysněný konec přijde.

Ale proč si tolik ubližujeme? Proč si tolik lžeme? Nechali jsme se tolik oslepit chtíčem a tím slovem doufat, že jsme zapomněli, co už máme. Co už víme.

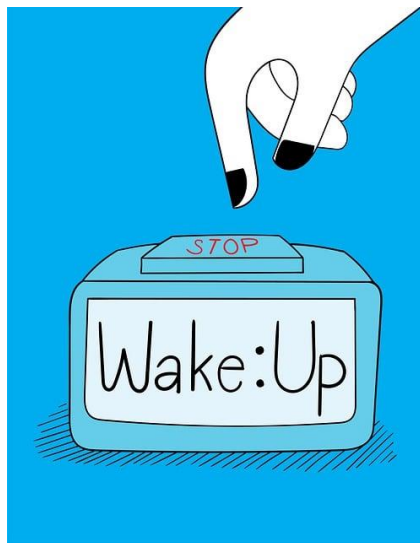
Zdroj obrázku: pixabay.com

Ano samozřejmě, vědět čistou pravdu může být někdy těžší, než doufat, že ten náš nádherný konec přece jenom dopadne, ale je snazší se

s tím naučit žít, než jen čekat na ten moment, kdy si uvědomíte, že to nevyšlo. Že vaše sny byly vážně jenom sny. Ten moment, kdy ztratíte pevnou půdu pod nohama a nezbyde nic víc, než zbytek víry, díky které je snazší se znovu postavit.

V tu chvíli jsme ztratili svůj konec a všechny ty sny, které byly jednou součástí našeho každodenního života, se najednou promění v prach.

A přesně proto budu vždycky radši vědět o svém konci, než doufat v nový začátek. Protože já už ten prach před sebou mít nechci, přestože mě to stálo mého prince na bílém koni. Toho si asi nechám jen na pohádky.

Zdroj obrázku: pixabay.com

Eliška Vyčítalová

Loučí se s vámi letní číslo školního časopisu

